Teď se možná podivíš, ale poslouchej prosím velmi pozorně! Se svými nevěřícími kamarády většinou vůbec nemluvím o Bohu! Za to s nimi hojně mluvím o Ježíši! Pod pojmem „Bůh“ si totiž lidé u nás představují všechno možné. „Ty tomu říkáš Bůh, já tomu říkám vesmír,“ sdělilo mi svůj názor už několik desítek českých přátel. Potkávám řadu lidí, kteří nějakým způsobem „věří v něco nad námi“, případně i „v nějakého boha“, ale zatím cíleně nebo jen nevědomě míjejí Pána Ježíše, čímž míjejí i Jeho oběť, samozřejmě Jeho odpuštění a tím i nový život s Ním…

Zpočátku má spousta lidí tendenci můj vztah Ježíšem ztotožňovat se všemi ostatními náboženstvími! Na to reaguji celkem prostě: *„Víš, Ježíš je jiný hned v několika věcech.*
1) Za prvé tou svojí obětí na kříži ze svého zaplatil okno, které jsem rozbil já. (To je moje podobenství, jaké rád používám; sdělím Ti je v některé z dalších lekcí.)
V žádném jiném náboženství nevidím, že by se velký bůh nebo jeho prorok obětoval pro ztracené lidi.
2) Za druhé Ježíš je osoba, osobnost, nejen nějaká síla, energie, vesmír, nebo jsoucno. Rozdíl je v tom, že s Ním osobně komunikuji: On mluví ke mně a já mluvím k Němu. Ježíš je můj velký Přítel!
3) Navíc, vnímám jeho přímé intervence do svého života, jak ve formě moudrých praktických rad, které jsem nevyčetl nikde jinde, tak často i úplně prakticky. Je to s Ním prostě nádherné, osobní, reálné…“

Početná zkušenost mě učí, že Ježíšovo jméno jako takové pro české nevěřící lidi nepředstavuje problém ve srozumitelnosti. Jen jejich pojetí Ježíše je hodně daleko od reality. Abych odlišil svoji zkušenost a postupně budoval jejich novou představu, většinou říkávám „živý Ježíš“. Nejčastěji používám větičku „povídám si s Ježíšem.“ Případně slovní vazby ve stylu „Ježíš, který je teď tady s námi.“

Jinak řečeno: snažím se svého Ježíše vyhrabat z balastu všelijakých jejich falešných představ a ukázat jim Ho jako někoho přítomného v této chvíli a podle možností ho jim pak ukazuji taky v biblickém světle.
To všechno snaživě dělám velmi neformálním způsobem, ku příkladu větami typu: „Mně ten Ježíš v životě tolikrát viditelně a prakticky pomohl, že o Něm už nejsem schopen ani pochybovat.“ Když se tu a tam někdo zeptá, v čem konkrétně mi ten Ježíš tak pomohl, mám po ruce hned několik osobní příběhů. Případně si vypomáhám i krátkými příhodami ze životů věřících přátel, které osobně znám. Chci totiž, aby dominantou toho, co si moji Jirkové z kontaktu se mnou odnášejí, byl prostě živý Ježíš, nikoli filosofické nebo pseudovědecké rozpravy o možné existenci Boha, natož pak moralistické diskuse nebo názorové přetlačování.

Ano připouštím, že pro některé z nich jsem kvůli svému kontaktu s Ježíšem tak trochu „exot“; ale spíš takový zajímavý exot, který má cosi zvláštního, cenného, co je hluboké a svým způsobem přitažlivé.
Všiml sis, že nevěřící člověk obvykle celkem bez problémů polemizuje o „Bohu“, ale jakoby se vnitřně kroutil a zpěčoval, když má s úctou vyslovit jméno „Ježíš“?

Moc zajímavé je, že po nedlouhé chvíli přirozeného hovoru můj Jirka vyslovuje jméno Ježíš jinak, než jen jako citoslovce nebo nadávku! Zpočátku ho to zjevně stojí nějakou námahu; Ježíšovo jméno vyslovuje téměř jako by měl v puse horký brambor! A to je můj záměr! Chci aby se hluboko sám v sobě popral se silou Ježíšova jména. Chci mu pomoci, aby rekonstruoval svůj pohled na Ježíše a svoji představu o Něm.
Když to Ježíšovo jméno začne vyslovovat jinak, než byl zvyklý, většinou to pak má pozoruhodný zpětný vliv na něho samého! Zjevně tím narůstá jeho uctivost při vyslovování Ježíšova jména a v další fázi ho povzbudím, aby toho Ježíše oslovil a začal komunikovat přímo s Ním.

Se svými nevěřícími přáteli sice nemluvím o Bohu, ale hodně často s nimi mluvím o Ježíši! Mé rozhovory to nečiní nutně snadnějšími. Rozhodně je to ale účinnější,

pokud jde o sdílení dobré zprávy − evangelia.

Pane Ježíši, Ty jsi jasně řekl, kdo vidí mne, vidí Otce. Moc si přeji, aby moji nevěřící přátelé, zahlédli Tvoji tvář a byli uchváceni Tvojí láskou…